

IVAN MLÁDEK OSLAVÍ SEDMDESÁTKU S OSMDESÁTKOU SVÝCH HITŮ

V úterý 7. února 2012 oslaví skladatel, textař, hráč na bendžo a zpěvák **Ivan Mládek** sedmdesáté narozeniny. K této příležitosti vydá Supraphon bilanční 3CD s příznačným názvem *Jožin z bažin* a dalších 80 písní. Trojalbum je s typickou nadsázkou Ivana Mládka rozdělen do tří částí: na písně, které umí nazpaměť, na ty, které si matně pamatuje a na sestavu skladeb, o kterých už ani netuší, zda jsou vůbec jeho. Věřit mu ale nesmíte, protože celý komplet je bohatě zaplněn od začátku do konce jednou slavnou či přinejmenším zcela povědomou melodií za druhou.

Z OBSAHU:

IVAN MLÁDEK
YVONNE SANCHEZ
ZUZANA LAPČÍKOVÁ
MIROSLAV HORNÍČEK
ZUZANA RŮŽIČKOVÁ
&
UKOLÉBAVKY
ZE STUDIA

Ivan Mládek převezme 1. února v Klubu Limonádový Joe Diamantovou desku za 1 507 200 prodaných hudebních nosičů, které od roku 1971 vydával Panton a Supraphon.

Někdy v polovině sedmdesátých let minulého století v Lucerně přebíral Banjo Band Ivana Mládka výroční Cenu časopisu *Melodie*; tam někde začal váš raketový vzestup?

Asi ano, to jsme začínali být hodně populární – pro nás dost překvapivě. První písničky jsme natočili v roce 1973 a do povědomí jsme se dostali díky rozhlasu. Hrál nás tenkrát denně, každý měsíc jsme měli natáčecí frekvenci.

Foto © Ondřej Pycha

Foto © Sandra Merhaut

YVONNE SANCHEZ JSEM DEMOKRAT

Yvonne Sanchez je „člověkem mezinárodním“. Po rodičích má kořeny polsko-kubánské, část rodiny má v Německu, žije v Česku, doma mluví anglicky a se synem německy. Je tu tak spousta předpokladů k tomu, aby vytvářela skvělou muziku. A taky vytváří! Po albech *Invitation* a *My Garden* přichází s křišťálově čistým albem nazvaným *Songs About Love*. Obsahuje prověřené standardy a dvě autorské písně, tohle všechno jako záznam zpěvaččina koncertu s kytaristou Pedrem Taglianim v pražské Bareně kavárně na Londýnské. Je to deska pro všechny generace posluchačů i pro milovníky různých hudebních žánrů.

Práce na nové desce byla asi částečně poznamenána loučením s kytaristou Pedrem Taglianim, se kterým jste vystupovala déle než tři roky, je to tak?

Svým způsobem určitě. Pedro je Brazilec, deset let žil v Mnichově, ale chtěl se vrátit domů, říkal mi o tom. Myslela jsem si ale, že k tomu dojde až tak za dva roky. Když mi v létě oznámil, že odjíždí už v listopadu, a to napořád, zesmutněla jsem. Znamenalo to, že naše spolupráce skončí.

A rozhodli jste se natočit společně album!

Ano, chtěla jsem ještě s Pedrem něco natočit, možná i live desku. Tak se stalo, že jsem (trochu narychlo,

hnaná časem) sáhla po několika fantastických skladbách, které jsem vždycky měla ráda a chtěla je zpívat. Řekla jsem si, že bychom je mohli s Pedrem nahrát formou dua. Nejdřív jsme si vyzkoušeli, jestli to celé bude fungovat. Ve volných chvílích jsme na těch věcech pracovali, ze třiceti skladeb jsme vybrali čtrnáct, z toho jsou dvě moje. A šlo to, aranže vznikaly celkem rychle, báječně jsme se shodli. I proto, že Pedro je fantastický kytarista.

Od začátku se mělo jednat o „live“ album?

Domluvili jsme se, že desku nahrajeme během koncertu. Doufali jsme, že

► během které jsme přitochili dvě nové věci – a rádio je hned zase hrálo. Televize o nás zpočátku moc zájem neměla, ale po oné popularizaci v rádiu nás nakonec také oslovila. Začalo to nějakým Silvestrem, pak nás zvali do různých estrád, pořadů Chvilky pro písničku a dalších.

Nikdy jste se netajil svými jazzovými kořeny a láskou k téhle hudbě...

Z dixielandu jsme vyšli, tuhle muziku jsme začali hrát veřejně a často dokonce i za peníze. Bylo nám ale jasné, že s jazzem moc neprorazíme a tak jsme s Banjo Bandem začali tuto hudbu provozovat a nevědomky

i popularizovat trochu oklikou. Vlastně jsme lidem „vnucovali“ dixieland, a využívali k tomu písniček, zpočátku braných jako nutné zlo. Později jsme ještě ve spojení s mluveným slovem vytvořili útvar, který byl stravitelný pro většinu lidí.

Většinu písniček jste zpíval vy; podle jakého klíče jste nechával některé písně zpívat své kolegy?

Šlo o zpestření naší produkce. Kdybych všechny kousky zpíval jenom já, lidi by naše produkce začala unavovat. Nebyl problém, moji kolegové z Banjo Bandu Petr Kaňkovský, Géza Gerendáš, Honza Bošina či Ivo Pešák byli pěvecky dobře

disponovaní. Naše vystupování jsem se navíc snažil zpestřovat nejen jinými interprety, ale i přebíráním melodií od jiných autorů. Od kamarádů muzikantů jsem bral takové věci, které byly výrazně odlišné od těch mých. Myslím si, že moje snaha po pestrosti zúčila.

Vybíral jste si členy Banjo Bandu i podle komediálního talentu?

Původně jsme začali natáčet písničky se studiovou kapelou, to bylo počátkem 70. let. Do tohoto seskupení jsem logicky vybíral muzikanty podle toho, jak hrají. Šlo mi o dobré dixielandové „chorusáky“, se kterými nejsou ve studiu problémy, se kte-

rými se nemusí před nahráváním zbytečně zkoušet a jejichž dobré improvizace nahradí zbytečně komplikovanou aranžmá. Měl jsem v plánu dělat legrační písničky se zábavnými texty, k těm se moc aranžované věci ani nehodí. Chtěl jsem, aby nahrávky měly lehkost. Naše studiová kapela ale vypadala moc úřednický. V nedávné minulosti před tím jsem hrál s country skupinou Mustangové a odtud jsem věděl, že když se člověk chce podobnou muzikou žít, musí dělat také trochu šou. Pohyblivá složka kapely a zábavné muziky vůbec se nesmí podceňovat! Když už byla naše kapela známá a blížil se rozjezd po pódii, začal jsem hledat lidi, schopné dělat na pódiu legraci. Jako prvního jsem „uložil“ svého kamaráda z dixielandových časů Iva Pešáka, potom Gézu Gerendáše a do kapely jsem vzal také Honzu Bošinu, který ke mně přешel od Mustangů.

Nedávný odchod Iva Pešáka vás musel hodně zasáhnout.

Bodejť ne! Hráli jsme spolu skoro celý život! Jsme už, bohužel, v tom věku, musím být smíření s tím, že budeme pomalu „odpadávat“.

SU 6056-2

► se na album přenesl i část atmosféry, která vnikne jenom při živém hraní díky interakci mezi interprety a diváky: žádné zastavování a opravy, přicházejí nečekané situace, vzniká tak jakási magie. Tohle ve studiu nedosáhnete, tam ta magie chybí – jediné snad kdybych se ze studia mohla dívat prosklenými plochami na palmy, moře, vlny... To tady ale není možné. (smích)

Písně na CD jste tedy vybírala především vy...

Ano, vlastně mi do toho ani neměl kdo mluvit, protože jsem dlouho nevěděla, kde deska vyjde. Nakonec vyšla v Supraphonu a já jsem se spoluprací s tímhle vydavatelstvím velice spokojená.

Můžete představit jediné dvě vaše autorské písně na albu?

Diary Of My Soul je píseň asi rok stará, hrají ji i s velkým bandem, a asi ji ještě jednou natočím ve větším muzikantském obsazení, zní hezky v komorním i velkorysejším aranžmá. The Beat Of Head s bandem nehrají, je to písnička nová. A je to příklad situace, kdy něco napíšete a skvěle se všechno doplňuje: harmonie, melodie, text.

Tyto písně tedy dělají doprovod všem těm ostatním světovým melodiím...

Na novém albu jsem chtěla mít

dohromady písně světových hudebních velikánů i svoje věci. Jeden novinář se mě nedávno ptal, jestli jsem se nebála zařadit svoje skladby mezi takové velikány. Já jsem ale takhle neuvažovala! Jsem asi demokrat. (smích) Vůbec mě nenapadlo, že bych ty velikány mohla nějak urazit. Pokud se týká mojí skladatelské profese, vždy dostávám velmi dobrou zpětnou vazbu od muzikantů, většinou dobrých muzikantů a dokonce i od skvělých skladatelů. Víím tak, co se mi povede i co bych mohla zlepšit.

Deska Songs About Love byla nahrána v Barevné kavárně na Londýnském; zajdete si někdy do kavárny na kávu nebo jste spíš na něco ostřejšího, vzhledem k vašemu původu třeba na kubánský rum?

Rum si nedávám, i když mi chutná. (smích) Kvůli hlasu ho ale nemůžu, dávám si spíše bílý střik. A na kávu si zajdu – speciálně do téhle kavárny, protože ji tu dělají opravdu vynikající. Nabízejí tu i vynikající ovocně-zeleninové čerstvé šťávy. Navíc jsou tu krásné prostory, dole je divadelní sál, nádherně vymalované stěny, září z toho úžasná energie. Vizuálně je to nádherné a navíc, protože je sál v jiném patře, tam nehučí kávovary nebo mixery. Atmosféra při koncertě a natáčení byla vynikající. Ráda bych se sem koncertně vrátila.

Fotka z titulu alba vznikla někde v tropech nebo ve skleníku u nás?

Je to fotka z Brazílie, i další fotografie z bookletu byly pořízeny tam. Z Česka je fotka, kde jsme společně s Pedrem.

Rodinu máte po celém světě, například i Vánoce slavíte dle několika národních obyčejů, ovládáte několik jazyků. To je dobrá výbava k velkolepým možnostem koncertování po celé zeměkouli...

Poslední roky jsem jezdila spíš po Evropě. Hodně koncertuji doma v Česku, samozřejmě jezdím do Německa, vždyť tam mám i část rodiny, a samozřejmě jezdím do Polska. Nedávno jsem se dvěma bájecnými brazilskými muzikanty absolvovala čtrnáctidenní turné po Rakousku. Mimochodem, předtím jsem s nimi zpívala například v Lucembursku a ve Francii.

V Polsku zíváte často; jezdíte zpívat i na Kubu?

Ne, tam jsem zpívala jenom jednou, v roce 1998 jsme tam byli s jazzovým programem Invitation. Ale ráda bych vzala svůj česko-slovensko-brazilsko-mexický banda a jela tam. Ať mě pozvou! Teď se chystám do Polska asi na šestikoncertní šňůru s velkým bandem.

Chystáte se i za Pedrem do Brazílie?

Ano! Pedro má plány na uspořádání velkého festivalu v Porto Alegre,

snad by to mohlo vyjít na podzim. Kromě toho by měl přijet v září do Evropy a už máme dojednanou šňůru například po Rakousku. Samozřejmě chceme hrát program z desky Songs About Love. Teď tu možnost nemám, tohle nemůže hrát jiný kytarista. Nebo jenom stěží.

V Praze žijete od roku 1994; jste, myslím si, jeden z krásných příkladů toho, jak je Praha kosmopolitní město.

Z Prahy jsem vždycky měla pocit mezinárodnosti, pospolitosti, navíc je tu obrovsky bohatý kulturní život. S Prahou to mezi námi byla láska na první pohled. Po první návštěvě jsem se sem často vracela, až jsem tu zůstala napořád. Věděla jsem, že Praha je moje místo.

SU 6158-2

ZUZANA LAPČÍKOVÁ MÁM KAPELU SNŮ

Světově proslulá cimbalistka, zpěvačka a folkloristka **Zuzana Lapčíková** vydala se svým kvintetem nové album *Rozchody, návraty*. Je plné nádherných písní o lásce ve všech podobách a formách v prvotřídním provedení. Kvintet Zuzany Lapčíkové šlape jako hodinky, přitom s obrovským citem a muzikantskou láskou.

Foto © Martin Kubica

Vydala jste nové album *Rozchody – návraty*; dá se říct, že jste trochu „hudebně přitvrdili“?

To přesně nevím, naši tvorbu neumím úplně přesně zařadit do nějakých žánrových škatulek. To, co jsme na naše poslední album nahráli, je v podstatě repertoár, který hráváme na koncertech. Jelikož jsme s naším kvintetem doposud neměli repertoárovou nahrávku, vznikl tento počín. Jde o aktuální zachycení našeho zvuku, takhle v současnosti naše kapela zní. Jestli je o něco tvrdší... my hrajeme kontinuálně už několik let podobným způsobem a možná se trochu vyvíjíme.

Neustále si pochvalujete spolupráci s hudebními partnery v kvintetu; je skutečně tak bezproblémová?

Je. Tato sestava se hledala asi tři roky a to, že spolu takhle báječně vycházíme, souvisí zřejmě i s lidskou stránkou věci. Navzájem si rozumíme a dokážeme se podržet i v těžších situacích – cestování bývá skutečně někdy hodně náročné. Opravdu si říkám, že mám kapelu svých snů.

Podobně bezproblémové jako živé vystupování bude i nahrávací studiová práce kvinteta...

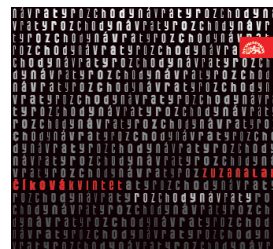
Nahrávání ve studiu je skutečně nádherné. Například vánoční desku *Marija Panna přečistá* jsme nahrávali při čtyřicetistupňových vedrech, přesto jsme si dokázali vytvořit vánoční atmosféru. Možná to bylo i tím tématem, které člověka zasahuje, ale nejen tím. Naše spolupráce je překrásná, jako bychom ty věci dělali tak nějak, řekla bych, lehce. Když jsme dotočili, pustila jsem ostatní členy kapely na koupaliště; jak nám ale práce šla od ruky, stihli jsme spoustu věcí dřív a najednou jsme měli volno všichni. Všichni si vzájemně rozumíme, a to se pak pracuje!

Trávíte spolu i volné chvíle?

Například s rodinou Jožky Feča, kmotra našeho syna, trávíme spoustu času, dokonce jsme spolu byli několikrát na dovolené. Chodíme s kolegy i na koncerty. A hlavně si neustále vyměňujeme zajímavé nahrávky.

Vaše nová deska je o lásce, rozchodech, návratech. Vybavujete si při jednotlivých písničkách některé své zážitky či peripetie některých svých přátel a známých?

Jistě a netýká se to jenom této nahrávky. Vždy když zpívám nějakou píseň, vybavují se mi různé asociace, vidím tváře, krajiny, různé situace. Vždycky když zpívám, naskakují mi v hlavě obrazy podobné těm v písních.

SU 4047-2

OBLÍBENÁ KNÍŽKA MIROSLAVA HORNÍČKA VYCHÁZÍ NA CD

Po loňském, úspěšném vydání audioknihy *Dobře utajené housle* se nyní k posluchačům dostává na 2CD další zvuková podoba oblíbené knížky Miroslava Horníčka. Jablko je vinno načel autor spolu s Libuší Švormovou v režii Jiřího Šrámka v roce 1976. Horníček úsměvně ironizuje téměř scholastické spory o podíl žen či mužů na lidském pokroku. Na osudech tří známých historických dvojic je relativizována vžitá představa o setkáních Samsona a Dalily, Ctirada a Šárky a Oldřicha a Boženy. Tito slavní mužové i ženy, představení v jiném světle, než jaký dosud nabízela historie a literatura, působí jako normální smrtelníci s pochopitelnými a všem nám důvěrně známými chybami i přednostmi. Z dialogů navíc vysvítá přitažlivost, kterou k sobě všichni zmínění věhlasní hrdinové cítí, okořeněná zajímavě lstí a ješitností, jež je vlastní oběma pohlavím.

Chytrý, kultivovaný a laskavý humor Miroslava Horníčka je patrný ve všech jeho uměleckých projevech, v literárním díle, čteném samotným autorem, si jej však můžete vychutnat především.

SU 6160-2

Foto © Milan Wagner

KRÁLOVNA CEMBALA SLAVÍ NAROZENINY

Na otázku, kterých svých nahrávek si cení nejvíc, odpovídá světově proslulá cembalistka **Zuzana Růžičková** bez rozmyšlení: „Samozřejmě komplet Bachova cembalového díla.“ Jako výsostná interpretku i zanícenou propagátorku nejslavnějšího barokního skladatele se proslavila po celém světě. K pětásmdesátinám velké umělkyně (oslavila je 14. 1. 2012) vydává Supraphon jubilejní dvojalbum s vybranými nahrávkami 60. – 90. let; vedle Bacha zní v její mistrovské interpretaci díla Scarlattiho, Poulence, M. de Falla, Martinů, Kalabise a Rychlíka. Paní profesorka Růžičková je čtyřnásobnou nositelkou Grand Prix du Disque de l'Académie Charles Cross v Paříži, má platinovou desku Supraphonu za 300 000 prodaných nosičů, město Hamburk jí udělilo Zemskou medaili za umění a vědy a Francie titul Rytíř umění a literatury. Nedávno v Cáchách převzala Cenu Karla IV.

Co pro vás tato cena znamená?

Udělují se na paměť korunování Karla IV. v Cáchách v dómu, kde se korunovace odehrála. To je pro mne velká čest. Považuji Karla IV. za obrovskou osobnost, jednu z nejvýznamnějších v českých dějinách. Navíc – v chrámu, kde byl korunován, jsem nebyla poprvé, hrála jsem tam po revoluci s Janáčkovým komorním orchestrem při příležitosti udělení stejné ceny Václavu Havlovi. Měla jsem radost, že tentokrát tam hráli pro mne, a taky z toho, že Filharmonie mladých z Kolína nad Rýnem si vybrala 5. kvartet mého manžela Viktora Kalabise.

Cáchy vám připomněly i osobní zážitky z války...

Ano, mám k tomuto městu zcela zvláštní vztah: v Cáchách se narodil německý Žid Fredy Hirsch, který mi v Terezíně i v Osvětimi zachránil život. A nejen mně, celé řadě vězněných dětí. Staral se i v nesmírně těžkých podmínkách, abychom byli fyzicky zdatní a duchovně bohatí. Péči o nás věnoval všechno, sám nakonec zahynul v plynové komoře v Osvětimi.

I když už nekoncertujete, jste v českém hudebním životě pořád velmi aktivní, co chystáte v nejbližší době?

Letos bude na Pražském jaru cembalová soutěž, na jejíž přípravě se podílím. Chystáme také sjezd Klubu přátel hudby, jsem stále činná i ve Spolku pro komorní hudbu.

Pilně pečujete o hudební odkaz svého muže Viktora Kalabise...

...a mám s tím hodně práce, protože je o něj ve světě čím dál větší zájem. Nedávno vyšlo v Americe trojcdéčko z jeho symfonické i komorní tvorby, na které dostávám

vynikající recenze. Mám z toho velkou radost stejně jako z připravovaných koncertů z jeho děl u nás v Česku.

Zasazujete se o novou koncertní síň – dům hudby v Praze. Jak tato vaše iniciativa pokračuje?

Projekt je hotov, uvažuje se o místě. A samozřejmě o penězích.

Ale aby to všechno mělo reálné základy, je třeba rozhodnout, kde bude koncertní budova stát.

Kde byste ho viděla nejraději vy?

Mluví se o Pankráci i Letné; na Letné by to bylo ideální, ale z hlediska spoju je zas lepší Pankrác, protože na Letnou se dost špatně jezdí.

Foto © Zdeněk Chrápek

Jubilejní koncert k narozeninám Zuzany Růžičkové se konal 16. ledna v kostele sv. Vavřince a byl krásný. Atmosféra slavnostní i dojemná, mladí muzikanti, převážně její žáci i další (Monika Knoblochová, Václav Luks, Vojtěch Spurný, Irena Troupová a Collegium 1704) skvěle hráli půvabné skladby pro cembalo. A jak byla spokojena sama paní profesorka?

Mám velkou radost, moc děkuji. Celý den si říkám, jak to udělat, abych se nerozplakala. Nešlo mi to, a tak raději řeknu jeden svůj zážitek. Možná budete znát pana doktora Sekině z Japonska, velkého přítele českého hudby, zakladatele Smetany i Dvořákovy společnosti. Byla jsem kdysi na oslavě jeho jubilea, a on děkoval a děkoval a pořád děkoval... Až se japonská tlumočnice, která to měla překládat, bezradně obrátila na svého manžela, který byl Čech, a ptala se: Honzo, jak to mám přeložit? On pořád jen říká, že pro to houbu udělal.

Paní profesorka zkrátka nikdy neztrácí humor.

SU 4117-2

JAK JE DŮLEŽITÉ ZPÍVAT DĚTEM UKOLÉBAVKY

Uspat děti je občas hodně náročný úkol. A jak mohou pomoci ukolébavky? Budete se divit, ale melodie ukolébavky dětem hodně pomáhá...

Ukolébavky jsou nedílnou součástí folklóru, která přežila do dnešních dnů. Tyto prosté, melodické písně od pradávna doprovázely děti do sladkého světa snů a ani v dnešní době neztratily nic ze svého nenahraditelného významu. Používání těchto tradičních melodií nejen dokáže malíčké dítě uklidnit a uspat, ale pomáhá i matkám. Upevňuje pouto k dítěti a může jim i významně ulehčit břímě každodenní rutiny.

Sandra Trehub, emeritní profesorka z University of Toronto, je autorkou řady průlomových studií týkajících se rozvoje jazyka a vnímání hudby u kojenců a malých dětí. Její práce naznačuje, že se rodíme se schopností rozumět hudbě. Výzkumnice prováděla testy poslechu hudby s dospělými i s novorozenci a objevila překvapivé shody. Kojenci přirozeně reagují na změny a dávají pozor na vše nové a odlišné.

Proč ukolébavka?

Rytmická struktura ukolébavky je jednoduchá a tempo relativně pomalé. Sluchový systém malého dítěte snadno vstřebá jednoduchou melodii a harmonii. „Máme vrozený předpoklad porozumět emocí a významu

hudby,“ říká Sandra Trehub. Děti při svém žvatlání experimentují se svým hlasem a učí se vytvářet hlasové zvuky tím, že užívají hlasový aparát jako nástroj, který má svou výšku, melodii i určitý rytmus. Melodie ukolébavek obsahují něco kouzelného. Uklidňují, utěšují, dávají zapomenout na bolest a pomáhají ke spánku. V mnoha rodinách jsou ukolébavky tradičním závěrem dne, rituálem, bez kterého se neobejdou.

Ukolébavky se Supraphonem

Vydavatelství Supraphon v únoru vydá jedinečné CD, které bude obsahovat překrásnou kolekci ukolébavek v podání souboru Musica Bohemica s uměleckým vedoucím Jaroslavem Krčkem. Album může pomo-

ci maminkám naučit se zpívat ukolébavky, aby vytvořily prostředí bezpečí a klidu a podpořily spánek svého dítěte. Jde o možnost vrátit se k něčemu, na co se v dnešní uspěchané době pozapomnělo.

SU 6159-2

V NAHRÁVACÍM STUDIU

Zatímco příroda v zimních měsících odpočívá a pod závěsemi sněhu sbírá síly na další rok, **Supraphon** sklízí loňskou „setbu“ a nahrávací studia vydávají své plody. Právě v těchto dnech hudebníci společně s hudebními režiséry a mistry zvuku leští poslední noty na několika nových nahrávkách, které v nejbližších měsících vyjdou „ve znamení lva“.

Již v únoru se v obchodech s klasikou hudbou objeví *Píseň noci* (a ještě poetičtěji zní titul v originále – *Chanson dans la nuit*) – společný počín violistky **Jitky Hosprové** a harfistky **Kateřiny Englichové**. Nahrávka přinese bezmála šedesát minut okouzlující hudby pro violu a harfu od mistrů baroka (Bach, Marais) až po francouzské snění (Debussy, Fauré, Ravel). Program vznikl pro koncertní cyklus České filharmonie „Hudba jako pohlazení pro budoucí maminky“, kde se těší velké oblibě, a Česká filharmonie je také koprodukčním partnerem Supraphonu na tomto CD.

Kateřina Englichová a Jitka Hosprová

Foto © Emmanuel Della Pia

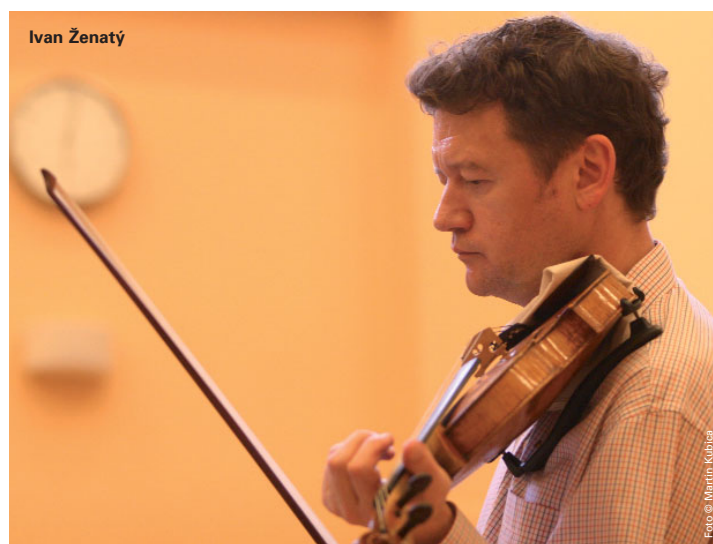
A František Benda ještě jednou – tentokrát jeho dosud nenatočené houslové koncerty z drážďanského archivu. Benda byl ve své době považován za jednoho z nejlepších houslistů a jeho koncerty jsou i dnes z hlediska technické náročnosti výzvou pro interpreta. „Hozenou rukavičí“ zvedl **Ivan Ženatý** a společně s hráči Pražské komorní filharmonie natočil čtyři z koncertů. V půlce ledna v pražském studiu Martínek dozněly poslední takty Bendova virtuosního díla – a v dubnu se objeví nahrávka v obchodech s klasickou hudbou i v novém digitálním obchodě SUPRAPHONline.

Do úplně jiného světa, světa pruského krále (a vynikajícího flétnisty!) Fridricha II. Velikého a jeho vskutku vybrané hudební společnosti (J. S. Bach, C. P. E. Bach, F. Benda, J. J. Quantz ad.) nás uvede sólový debut „barokní flétnistky“ **Jany Semerádové** nazvaný *Sólo pro krále*. Partnerem mezinárodně renomované sólistce tentokrát nebyl její soubor Collegium Marianum, ale francouzská cembalová hvězda Bertrand Cuiller a houslistka Lenka Torgersen. V únoru projde nahrávka posledními studiovými úpravami a v březnu se již mohou milovníci barokní hudby těšit na nový CD.

Jana Semerádová

Foto © Martin Kubica

Ivan Ženatý

Foto © Martin Kubica

Škarpovo kvarteto s Ivou Bittovou a Pavlem Fischerem

Foto © Martin Kubica

Škarpovo kvarteto patřilo od počátku ke kmenovým souborům Supraphonu. Vedle klasické kvartetní literatury se nikdy nebáli překročit žánrové hranice. Posledním důkazem byl jejich mezinárodně úspěšný společný projekt s **Ivou Bittovou** – Janáčková *Moravská lidová poezie* v písni. S Ivou Bittovou se setkali ve studiu i při přípravě nového alba. Energií nabitě smyčcové kvartety z autorské dílny **Pavla Fischera**, bývalého primária kvarteta, čerpají svou inspiraci z lidové hudby moravské (*Morava, dvě písně*), skotské i irské (*Wild Mountain Thyme*) a balkánské (*Mad Piper*). CD uzavírá skladba *Hopáhop tálitá* – kvartet Ivy Bittové, který klade na hráče dost netradiční požadavky (to u této autorky jistě nepřekvapí) a svým způsobem dal podnět ke vzniku kvartetů Fischerových. Nové album vychází v březnu.

Matouš Vlčinský,
šéfredaktor vážné hudby